

Evangelhia zilei de 22 decembrie: O urmă a iubirii divine

Comentariu la Evangelhia zilei de 22 decembrie: „Căci mi-a făcut lucruri mari Cel Atotputernic”. În viața noastră, Dumnezeu vrea să facă lucruri mari dacă Îi permitem, dacă Îl ascultăm în rugăciune cu o atitudine smerită și liberă.

Evangelhie (Lc 1,46-56)

În acel timp, Maria a spus: „Sufletul meu îl preamărește pe Domnul ⁴⁷ și duhul meu tresaltă de bucurie în Dumnezeu, Mântuitorul meu, ⁴⁸ căci a privit la smerenia slujitoarei sale.

Iată, de acum toate popoarele mă vor
numi fericită, ⁴⁹ căci mi-a făcut
lucruri mari Cel Atotputernic, și
numele lui e sfânt! ⁵⁰ Milostivirea lui
rămâne din neam în neam peste cei
ce se tem de el. ⁵¹ A arătat puterea
brațului său: i-a risipit pe cei mândri
în cugetul inimii lor, ⁵² i-a dat jos de
pe tron pe cei puternici și i-a înălțat
pe cei smeriți; ⁵³ pe cei flămânzi i-a
copleșit cu bunuri, iar pe cei bogați i-
a lăsat cu mâinile goale. ⁵⁴ L-a
sprijinit pe Israel, slujitorul său,
amintindu-și de îndurarea sa, ⁵⁵ după
cum a promis părinților noștri, lui
Abraham și urmașilor lui în veci”.

⁵⁶ Maria a rămas cu ea cam trei luni,
apoi s-a întors la casa ei.

Comentariu la Evanghelie

Maria s-ar fi întrebat de multe ori de ce era diferită de ceilalți. Diferită de rudele sale, de prietenele ei, de vecini.

În convorbirile cu unii și cu alții ar fi văzut egoismul inimilor lor, vanitatea cuvintelor, resentimentul judecăților critice, lenea muncilor și a grijilor. Și s-ar fi întrebat de ce ea nu era așa.

Până când îngerul Gabriel îi vorbește despre felul în care Dumnezeu a visat-o, a creat-o, S-a îndrăgostit de ea. Totul capătă sens, primește o lumină nouă.

Magnificat-ul este rodul rugăciunii ei din acele zile de drum de la Nazaret până la casa lui Zaharia și a Elisabetei. Al dialogului ei liniștit și recunoscător cu Dumnezeu Tatăl.

Maria își dă seama de măreția ei, de puterea ei: a fi iubită de Dumnezeu. Iubită de Dumnezeu din totdeauna și pentru totdeauna. Întreaga ei viață a constat în a nu se pune pe sine în centru, ci în a face loc lui Dumnezeu, pe care Îl întâlnește în rugăciune și în slujirea celor din jur.

Maria este mare nu pentru că ar fi făcut lucruri mari prin ea însăși, ci pentru că a fost disponibilă ca Dumnezeu să lucreze, pentru că s-a lăsat atinsă de Dumnezeu, pentru că știe că este iubită necondiționat de Dumnezeu.

Viața Mariei este astfel revoluționară. Nu se privește pe sine, ci pe Dumnezeu și, prin Dumnezeu, pe ceilalți.

După cum subliniază papa Francisc, „lucrurile mari pe care Cel Atotputernic le-a făcut în viața Mariei ne vorbesc și despre drumul vieții noastre, care nu este o rătăcire

fără sens, ci un pelerinaj care, chiar și cu toate incertitudinile și suferințele sale, își găsește în Dumnezeu împlinirea”.

Cu toții suntem și noi cei iubiți de Dumnezeu, cei iubiți din totdeauna și pentru totdeauna. Când Dumnezeu Se oprește asupra noastră, vede iubirea cu care ne-a creat. Privește dincolo de fragilitățile și mizeriile noastre. Dorește să ne purifice, să ne aprindă, să nu pierdem din vedere privirea Lui.

El privește tot ceea ce putem dărui, toată iubirea pe care suntem capabili să o oferim. Ne cheamă să lăsăm o urmă de iubire divină în viață, o urmă care să marcheze istoria, istoria noastră și istoria multora.

Luis Cruz // Lex Ukr - Getty Images

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/gospel/
evanghelia-zilei-de-22-decembrie-o-
urma-a-iubirii-divine/](https://opusdei.org/ro-ro/gospel/evanghelia-zilei-de-22-decembrie-o-urma-a-iubirii-divine/) (22.03.2026)